

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 13/2020
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ВВ из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље АА, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2043/19 од 01.10.2019. године, у седници већа одржаној 27.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље АА из ..., изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2043/19 од 01.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље АА, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2043/19 од 01.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 211/19 од 03.07.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтеви тужиље АА, па је обавезан тужени да јој плати износе ближе наведене у изреци, са припадајућом затезном каматом од доспелости до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка у износу од 43.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2043/19 од 01.10.2019. године, првостепена пресуда је преиначена и захтев тужиље АА за исплату досуђених износа као стеченог без основа са законском затезном каматом одбијен је, као неоснован. Одлука о трошковима поступка преиначена је тако што је одлучено да тужилца накнади трошкове парничног поступка туженом у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате, као и трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 72/11, ... и 55/2014, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда, изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој правној ствари, поднета је 22.02.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужилу АА, а према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност тужилиног новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 153. став 1. истог закона, јер одговор на ревизију није био неопходан.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић